

Čteme si spolu!

Příběh č. 8 – Králíčkovo přání

Jednou v roce za svítání
rozletí se světem přání.
Polehoučku tančí vzduchem rozzářená nadějí,
na koho ta přání sednou, tomu štěstí dopřejí.

Jako chmýří z pampelišky
snášejí se přání z výšky.
Králíček jen tiše žasne, když
vtom co se nestalo!
Jedno přání, druhé, třetí,
na nose mu přistálo.

Hned tři přání? Co teď s nimi?
Co by si měl honem přát?
Králíček si láme hlavu, o co by měl požádat.
Přání ještě nikdy nechyt, teď si s nimi neví rady.
Hop a skok a radši běží poradit se s kamarády.

Nejdřív se jde zeptat myšky:
„Copak by sis nejmíc přála?“
„Svět je velký a já malá.
Chtěla bych ho vidět z výšky.“

Králíček se v duchu zasní:
„Svět musí být z výšky krásný.
Jaké to je létat s ptáky?“
Váhá: „Mám si to přát taky?“

Přání ještě nikdy nechyt, teď si s nimi neví rady.
Hop a skok a zase běží poradit se s kamarády.
Zeptá se rezavé lišky:
„Co bys chtěla ty?“ „Psát knížky!
Příběhy, co po přečtení na duchu tě povzbudí,
přinesou všem poučení, představivost probudí.“

Králíček si v duchu tiše
představí, jak liška píše
příběh, a ne ledajaký.
Váhá: „Mám si to přát taky?“

Přání ještě nikdy nechyt, teď si s nimi neví rady.
Hop a skok a zase běží poradit se s kamarády.

Zajde ještě k medvědovi,
zvědavý, co ten mu poví.
Zeptá se ho: „Starý brachu, co bys ty měl za přání?“
Medvěd hledí k lodím v dálce, odpoví bez zaváhání:
Každý strom jsem v lese zdolal, byl na každé hoře,
teď mám jedno velké přání: plout na širé moře!“

Králíček to v duchu vidí:
silák medvěd loďku řídí
do dálky, kam plují mraky...
Váhá: „Mám si to přát taky?“

Přání ještě nikdy nechyt –
co si s nimi počít má?
Konečně se tiše zeptá: „Co si vlastně přeju já?“

„Už vím! Přeju si, aby i malí
si vždy velcí připadali.
Přeju těm, kdo rádi tvoří,
nápadů jak kapek v moři.“

Přeju všem, kdo v srdci mají
touhu objevovat svět,
aby se za dobrodružstvím
mohli rozjet třeba hned!“

Králíček si věděl rady,
myslel na své kamarády.
A těm se hned díky němu jejich přání splnilo.
Jenže pak si uvědomil: „Na mě žádné nezbylo!“

Smutně vzdychá: „Proč těch přání nemohlo být trochu
více?“
Přátelům však oči svítí, radostně se k němu řítí.
„Díky, díky, kamaráde! Musíme ti něco říct...“

Myška začne: „Je mi skvěle!
Štěstí mít tě za přítele.
I když jsem jen myška malá,
Stejně jsem ti za to stála.
Odted' když se někdy budeš cítit ztracený a sám,
Stačí zvednout hlavu k nebi, já ti z výšky zamávám.“

„Díky tobě,“ liška jásá, „se mi pero nezastaví.
Je to doopravdy krása, a jak mě to psaní baví“
Nápady se mi jen hrnou,

Příběhů mám hlavu plnou.
Nějaký to přečtu, chceš?
Stačí, když si vybereš!“

Medvěd broukne: „Tvoje přání
bylo pro mě požehnání!
Konečně mám loď a na ní
Můžu odplout mez meškání.
Ale dřív než nadejde čas na cestu se dát,
Mám pro tebe překvapení, pojd' se podívat.

Zavři oči, králíčku!
Vydrž, ještě chvíličku...

Tadá! Vidíš? U břehu nás loďka s vesly čeká.
Dobrodružství už nás volá, vyrážíme do daleka.
Na vlnách se budem houpat pěkně nahoru a dolů,
díky tobě, kamaráde, můžeme jet všichni spolu.“

Úkol č. 8: Červeně vybarvi loď, která je nejdál od břehu a modře tu, která je nejbliž.
Zbývající loď vybarvi podle sebe.

